

บทที่ 6

ประเทศละตินอเมริกาในเขตทวีปอเมริกาใต้

1. ประเทศอาร์เจนตินา (Argentina)

สภาพทั่วไป

อาร์เจนตินาเป็นประเทศที่มีขนาดใหญ่เป็นอันดับ 2 ในทวีปอเมริกาใต้ รองจากบราซิล ชื่อของประเทศมาจากคำว่า Argentum ในภาษาละตินเพราะผู้แสวงโชคชาวสเปนที่สำรวจมาถึงอาร์เจนตินา มีความหวังว่าจะได้พบแหล่งแร่เงิน นอกจากนั้นแม่น้ำที่นักสำรวจมาพบก็ถูกตั้งชื่อว่า Rio de la Plata ซึ่งในภาษาสเปนหมายถึงแม่น้ำแห่งแร่เงินเช่นกัน

เศรษฐกิจ

อาร์เจนตินามีทรัพยากรการเกษตรที่สำคัญคือเขตทุ่งแพมปาส (Pampas) ซึ่งเป็นแหล่งผลิตข้าวสาลีและธัญพืชต่าง ๆ อันเป็นผลให้อาร์เจนตินาเป็นหนึ่งในแหล่งผลิตข้าวสาลีที่สำคัญของโลก นอกจากนั้นยังมีพื้นที่ซึ่งเหมาะกับการปลูกผลไม้โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือองุ่นเพื่อทำเหล้าไวน์อีกด้วย

การเลี้ยงปศุสัตว์เป็นธุรกิจการเกษตรที่สำคัญมากของอาร์เจนตินามาช้านาน โดยสัตว์ที่มีการเลี้ยงเพื่อการค้าเป็นจำนวนมากได้แก่ วัว แกะ ม้า และสุกร อาร์เจนตินามีรายได้จากการส่งออกเนื้อสัตว์ และหนังสัตว์ถึงประมาณกว่าร้อยละ 10 ของมูลค่าสินค้าออกรวมของประเทศ โดยเฉพาะเนื้อสัตว์นั้นอาร์เจนตินาเป็นประเทศผู้ส่งออกเนื้อสัตว์ที่สำคัญของโลกมาตั้งแต่ยุคอาณานิคม

ในช่วงไม่กี่สิบปีมานี้ อาร์เจนตินาได้สำรวจพบแหล่งทรัพยากรธรรมชาติสำคัญอีกอย่างหนึ่งคือ แหล่งปิโตรเลียมในบริเวณนอกชายฝั่ง เป็นผลให้ผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียมกลายเป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญอีกแหล่งหนึ่งของประเทศ

ประเทศคู่ค้าสำคัญของอาร์เจนตินาคือสหรัฐอเมริกา รองลงไปคือบราซิล เนเธอร์แลนด์ เยอรมัน และญี่ปุ่น โดยสินค้าออกสำคัญของอาร์เจนตินาได้แก่ขี้ญูพืช เมล็ดพืชน้ำมัน เนื้อสัตว์ ขนสัตว์ หนังสัตว์ และผลิตภัณฑ์นม ส่วนสินค้าเข้าที่สำคัญคือ เครื่องจักร และเครื่องใช้ไฟฟ้าต่าง ๆ

ยุคอาณานิคม

ในช่วงคริสตศตวรรษที่ 16 ก่อนที่สเปนจะเข้ามายึดครองเป็นอาณานิคมนั้น บริเวณที่เป็นอาร์เจนตินาปัจจุบันเป็นถิ่นที่อยู่ของชนอินเดียนพื้นเมืองกลุ่มย่อย ๆ กระจายกันอยู่ประมาณ 20 เผ่ามีประชากรรวมราว 3 แสนคน และแม้ว่าจะได้รับอิทธิพลทางการเมืองการปกครองจากเผ่าอินคาซึ่งมีอำนาจเหนืออยู่ก็ตาม แต่คนพื้นเมืองเหล่านี้ยังมีระดับการพัฒนาน้อยมาก มีเพียงเผ่าเดียวคือเผ่า Guarani ที่ก้าวหน้าถึงขั้นรู้จักปลูกพืชแบบทำไร่เลื่อนลอย ส่วนเผ่าอื่นนั้นยังเป็นพวกเร่ร่อนล่าสัตว์เท่านั้น

สเปนเดินทางมาถึงเขตอาร์เจนตินาทางด้านชายฝั่งแอตแลนติก โดยจุดหมายเดิมเป็นเพื่อหาทางเดินเรือข้ามได้คอนตูดของทวีปอเมริกาใต้ซึ่งประสพความสำเร็จในปี 1520 โดย Ferdinand Magellan และช่องแคบที่เดินเรือผ่านคอนได้ทวีปอเมริกาใต้ก็ถูกตั้งชื่อตามชื่อของนักเดินเรือผู้นี้

การเข้ามาตั้งถิ่นฐานในระยะแรก ๆ อยู่บริเวณปากแม่น้ำริโอเดลาปลาตา ซึ่งได้มีการตั้งเมืองBuenos Airesขึ้น แต่เมื่อไม่พบเมืองที่มั่งคั่งด้วยทองคำหรือเงินหรือแหล่งแร่เหล่านั้นเหมือนที่เม็กซิโกหรือเปรู ก็ทำให้ผู้มาตั้งถิ่นฐานกลุ่มแรก ๆ หันมาค้าขายและล่าถอยเข้าไปอยู่ในเขตที่ปัจจุบันคือปารากวัย

ในปี 1553 ได้มีคณะนักสำรวจสเปนเดินทางทางบกมาจากทางด้านเปรูเข้ามาสู่เขตอาร์เจนตินาและได้ก่อตั้งเมือง Santiago del Estero ขึ้น หลังจากนั้นก็มีเมืองอื่น ๆ เกิดตามมาอีกหลายเมืองอย่างรวดเร็ว โดยเหตุผลสำคัญที่ทำให้เกิดการตั้งถิ่นฐานเกิดขึ้นก็คือ ความเจริญและการขยายตัวของอาณานิคมเปรูทำให้เกิดความต้องการสินค้าต่าง ๆ เป็นจำนวนมาก เมืองที่เกิดขึ้นในอาร์เจนตินาในยุคแรกนี้จึงเป็นศูนย์กลางการค้าและการผลิตสินค้าเพื่อสนองความต้องการในเปรู นอกจากนั้นเมื่อมีการค้นพบและทำเหมืองแร่เงินที่โบลิเวียในศตวรรษที่ 17 ก็ทำให้เมืองในอาร์เจนตินามีบทบาทสำคัญในฐานะเป็นแหล่งผลิตอาหาร เสื้อผ้า และเนื้อสัตว์ให้แก่เขตที่ทำเหมืองแร่เป็นหลักด้วย

แรงงานที่ใช้ในการทำการเกษตรขนาดใหญ่เพื่อการค้าของอาณานิคมอาร์เจนตินานั้น ส่วนหนึ่งเป็นแรงงานทาสสีดำ และอีกส่วนหนึ่งเป็นคนอินเดียชนพื้นเมืองที่เข้ารีตนับถือศาสนาคริสต์โดยมีนักบวชนิกายเยซูอิตเป็นผู้นำชุมชนที่สำคัญ โดยที่ในปี 1622 นักบวชนิกายเยซูอิตได้ก่อตั้งเมือง Cordoba ขึ้นเป็นเมืองที่เป็นศูนย์กลางความเจริญทางวัฒนธรรมและมีการตั้งมหาวิทยาลัยแห่งแรกขึ้นที่เมืองนี้ด้วย

ในช่วงแรกของการเป็นอาณานิคมนี้ ความเจริญมั่งคั่งส่วนใหญ่จะอยู่ในเขตเมืองตอนในของทวีป เนื่องจากการค้าติดต่อกับเปรูและโบลิเวีย ส่วนเขตชายฝั่งทะเลนั้นยังล้าหลังกว่ามาก การตั้งถิ่นฐานมีลักษณะเป็นเพียงชุมชนเล็ก ๆ ประกอบอาชีพล่าม้าป่าและวัวป่า และมักเกี่ยวข้องกับการทำธุรกิจผิดกฎหมายต่าง ๆ เช่นการลักลอบค้าของหนีภาษีการค้าทาส เป็นต้น

ในศตวรรษที่ 18 โครงสร้างของการพัฒนาเริ่มเปลี่ยนแปลงไป อันเป็นผลมาจากภาวะเศรษฐกิจของเปรูและโบลิเวียซึ่งขึ้นอยู่กับการทำเหมืองแร่นั้นหยุดการขยายตัวและเริ่มเข้าสู่ภาวะชะงักงัน ทำให้เศรษฐกิจของเขตเมืองตอนในของอาร์เจนตินาต้องพลอยชะงักงันตามไปด้วย ขณะเดียวกันนั้นเขตชายฝั่งแอตแลนติกเริ่มเจริญขึ้นอันเป็นผลมาจากการตั้งอาณานิคมของโปรตุเกสบนฝั่งแม่น้ำริโอเดลาปลาตา ตรงข้ามเมือง Buenos Aires และ

การที่เรือสินค้าอังกฤษได้รับอนุญาตให้เข้ามาทำการค้าได้หลังปี 1713 ตามสัญญาที่ทำกับ
สเปน ประกอบกับฝูงม้าป่าและวัวป่าได้ขยายตัวขึ้นอย่างมากในบริเวณเขตทุ่งหญ้า Pampas
อันอุดมสมบูรณ์ของอาร์เจนตินา ทำให้เกิดรายได้จากการล่าและการเลี้ยงสัตว์เพิ่มขึ้นมาก

ความมั่งคั่งของเศรษฐกิจในเขตชายฝั่ง ทำให้ราชสำนักสเปนขายสัมปทานที่
ดินขนาดใหญ่ในเขตนี้ นำไปสู่การเกิดธุรกิจขนาดใหญ่ที่เลี้ยงสัตว์เพื่อการค้าขึ้น ผลจาก
ความก้าวหน้านี้ยังทำให้มีการยกฐานะเขตการปกครองขึ้นเป็นระดับรัฐอุปราช โดยมีชื่อว่า
Viceroyalty of Rio de la Plata มีกรุงBuanos Aires เป็นเมืองหลวง ความเจริญของเมืองทำ
ให้ประชากรที่มีอยู่เพียงประมาณ 12,000 คนในปี 1750 เพิ่มขึ้นเป็นถึง 50,000 คนในปี
1800 โดยที่รายได้หลักของอาณานิคมนี้มาจากการส่งออกหนังสัตว์ ซึ่งเพิ่มจากประมาณปี
ละ 150,000 สิ้นในช่วงทศวรรษหลังปี 1750 เป็นประมาณ 700,000 สิ้นต่อปีในช่วงทศ
วรรษหลังปี 1790

ในปลายศตวรรษที่ 18 เศรษฐกิจของเขตชายฝั่งได้พัฒนาขึ้นอีกขั้นหนึ่งจาก
ที่เคยส่งออกแต่หนังสัตว์ ทำให้มีเนื้อสัตว์นำเสียดังสูญเปล่าเป็นจำนวนมากในแต่ละปี ก็ได้
มีการตั้งโรงงานแปรรูปเนื้อสัตว์(ส่วนใหญ่ใช้เกลือช่วยไม่ให้เน่าเสียเร็ว)ที่เรียกว่า Saladero
ขึ้น อันเป็นการเพิ่มมูลค่าให้กับผลิตภัณฑ์ส่งออก

ความเจริญของกรุง Buanos Aires ขึ้นเป็นศูนย์กลางเศรษฐกิจของอาณา
นิคมอาร์เจนตินา ทำให้ผู้นำชุมชนเกิดความปรารถนาที่จะปกครองตนเอง และแยกตัวเป็น
อิสระจากสเปนขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อสเปนมีการจำกัดควบคุมการค้ากับต่างประเทศ
อย่างเข้มงวดเพื่อปกป้องผลประโยชน์ของสเปน ในขณะที่ชาวอาณานิคมจะได้ประโยชน์
และมีความมั่งคั่งสูงสุดถ้าหากการค้าเป็นไปได้โดยเสรี

การเรียกร้องเอกราชและการก่อตั้งประเทศ

ในปี 1806-07 กองเรืออังกฤษได้เข้ายึดเมืองท่าในเขตรัฐอุปราซริโอเดอลาปลาตาไว้ได้ โดยที่อุปราซจากสเปนต้องหลบหนีไป แต่กองกำลังของชาวอาณานิคมเองสามารถผลักดันขับไล่อังกฤษออกไปได้ในที่สุด เหตุการณ์นี้เป็นผลให้ชาวอาณานิคมมีความมั่นใจว่าจะสามารถปกครองตนเองได้ นอกจากนั้นการที่มีสินค้าจากอังกฤษเข้ามาสู่อาณานิคมได้อย่างเสรีในช่วงที่อังกฤษยึดครองเมืองท่า ก็ทำให้ชาวอาณานิคมได้รับรู้ว่าถ้าหากปล่อยให้การค้าเป็นไปโดยเสรีแล้ว พวกเขาจะสามารถซื้อสินค้าต่าง ๆ ได้ในราคาถูกมาก และด้วยเหตุนี้การเข้ามาควบคุมการค้าโดยสเปนอย่างเข้มงวดในระยะต่อมา จึงทำให้สินค้าจากสเปนเป็นสินค้าผูกขาดที่มีราคาสูง จึงสร้างความไม่พอใจอย่างกว้างขวางในหมู่ชาวอาณานิคม

ในปี 1810 ซึ่งเป็นช่วงที่ฝรั่งเศสเผด็จการเข้าควบคุมสเปน และปลดกษัตริย์เฟร์ดินานด์ที่ 7 แห่งสเปนออกจากตำแหน่ง ผู้นำของชาวอาณานิคมซึ่งเป็นกลุ่มคนสเปนที่เกิดในอาณานิคม(Creole) โดยมีกองกำลังในท้องถิ่นหนุนหลัง ได้กดดันให้จับอุปราซที่ส่งมาปกครองจากสเปนออกจากอาณานิคม และให้คณะทหารขึ้นปกครองแทน โดยเหตุผลคือไม่ยอมรับการปกครองภายใต้อิทธิพลของฝรั่งเศส แต่เมื่อกษัตริย์เฟร์ดินานด์ที่ 7 กลับมาครองราชย์ได้ใหม่และไม่ยอมให้ชาวอาณานิคมปกครองตนเองต่อไป ก็ทำให้เกิดการสู้รบกันขึ้นระหว่างฝ่ายที่ต้องการอิสระในการปกครองตนเอง กับฝ่ายที่จงรักภักดีต่อกษัตริย์สเปนซึ่งมีฐานกำลังอยู่ที่เปรู การสู้รบนี้ดำเนินอยู่หลายปีจึงยุติลงเมื่อเปรูประกาศอิสรภาพ ไม่ขึ้นต่ออำนาจของสเปนอีกต่อไป

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากเขตรัฐอุปราซริโอเดอลาปลาตานี้ มีอาณาเขตครอบคลุมกว้างขวาง และเขตย่อยต่าง ๆ ต้องการจะมีอิสระในการปกครองตนเองโดยไม่อยู่ใต้อาณาเขตของสเปนของกลุ่มที่มีศูนย์กลางอยู่ที่กรุง Buenos Aires ทำให้เกิดการต่อสู้ระหว่างกัน และได้มี 2 เขตแยกตัวออกเป็นประเทศอิสระคือ ปารากวัยในปี 1813 และ อุรุกวัยในปี 1828

ความขัดแย้งระหว่างฝ่ายที่ต้องการรวมศูนย์กลางการปกครองไว้ที่รัฐบาลกลาง ณ กรุงบัวโนสไอเรส กับฝ่ายที่ต้องการให้แต่ละเขตมีอำนาจในการปกครองตนเอง

ด้วย ได้เป็นประเด็นปัญหาสำคัญทางการเมืองการปกครองของอาร์เจนตินาอย่างต่อเนื่องยาวนานนับตั้งแต่ได้รับเอกราชเป็นต้นมา

ในปี 1853 ได้มีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญที่ร่างขึ้นตามแนวทางการปกครองของสหรัฐอเมริกา โดยแบ่งประเทศเป็น 13 มลรัฐ แต่กลุ่มอำนาจที่กรุงบัวโนสไอเรส ไม่ยอมรับจนเกิดสงครามกลางเมืองขึ้น ความขัดแย้งนี้บรรเทาลงเมื่อฝ่ายกรุงบัวโนสไอเรสยอมเข้าร่วมการปกครองระบอบสาธารณรัฐกับ 13 มลรัฐเดิมภายหลังที่ผู้นำของตนได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีในปี 1862 ทำให้อาร์เจนตินามีมลรัฐเพิ่มขึ้นเป็น 14 มลรัฐ หลังจากนั้นผู้นำจากมลรัฐอื่นก็มีโอกาสผดเปลี่ยนขึ้นเป็นประธานาธิบดีปกครองประเทศด้วย แต่อำนาจและกำลังของผู้นำแต่ละมลรัฐก็มีแนวโน้มลดน้อยลงเป็นลำดับ

2. ประเทศโบลิเวีย (Bolivia)

สภาพทั่วไป

ประเทศโบลิเวีย เป็น 1 ใน 2 ประเทศของทวีปอเมริกาใต้ที่ไม่มีทางออกทะเล ชื่อของประเทศถูกตั้งตามชื่อของ Simon Bolivar ผู้นำทางทหารและการเมืองซึ่งมีบทบาทสำคัญในการต่อสู้เพื่อให้หลุดพ้นจากการเป็นอาณานิคมของสเปนได้สำเร็จในปี 1825 โบลิเวียมีเมือง Sucre เป็นเมืองหลวงอย่างเป็นทางการ แต่เมืองหลวงที่แท้จริงคือกรุง La Paz

โบลิเวียมีขนาดพื้นที่ใหญ่เป็นอันดับ 5 และมีจำนวนประชากรมากเป็นอันดับ 8 ของประเทศบนผืนแผ่นดินใหญ่ทวีปอเมริกาใต้ พื้นที่ 425,000 ตารางไมล์ของโบลิเวียถูกล้อมรอบด้วย เปรู ชิลี อาร์เจนตินา ปารากวัย และบราซิล ประชากรส่วนใหญ่อาศัยอยู่ทางเขตตะวันตกของประเทศซึ่งเป็นที่ราบสูงบนเทือกเขาแอนดีส(Andes) และเป็น

เขตที่อยู่สูงเหนือระดับน้ำทะเลมาก ทำให้แม้ว่าจะเป็นประเทศในเขตร้อนแต่ก็มีอากาศหนาวเย็นอยู่ตลอดปี

ภูมิประเทศของโบลิเวียส่วนใหญ่เป็นที่ราบสูงในแนวเทือกเขาแอนดิส ประชากรประมาณร้อยละ 55 เป็นคนอินเดียนพื้นเมือง และอีกราวร้อยละ 30 เป็นพวกเลือดผสมหรือ Mestizos ที่เหลือเป็นคนผิวขาวซึ่งส่วนมากมีเชื้อสายสเปน ประชากรประมาณร้อยละ 51 อาศัยอยู่ในชนบท ภาษาทางการของประเทศคือภาษาสเปนและภาษาพื้นเมืองอีก 2 ภาษาคือภาษา Quechua และ Aymara โดยที่ประชากรราวร้อยละ 40 นั้นไม่สามารถพูดภาษาสเปนได้

ทรัพยากรธรรมชาติและเศรษฐกิจ

โบลิเวียมีแหล่งแร่ธาตุที่สำคัญอยู่หลายประเภท อาทิ ดีบุก ตะกั่ว เงิน ทองแดง พลวง สังกะสี ทองคำ หังสเลน ฯลฯ นอกจากนี้ก็มีการค้นพบแหล่งแก๊สธรรมชาติและปิโตรเลียมด้วย โบลิเวียจึงมีแหล่งรายได้สำคัญมาจากการส่งออกแร่ธาตุเหล่านี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการส่งออกดีบุก ซึ่งโบลิเวียเป็นหนึ่งในผู้ผลิตรายใหญ่ของโลก

แม้ว่าโบลิเวียจะเป็นประเทศที่มีระบบเศรษฐกิจแบบการเกษตร แต่ก็ยังมีความจำเป็นต้องนำเข้าอาหารหลายประเภทจากต่างประเทศ เนื่องจากระบบการผลิตที่ยังด้าหลังและด้อยประสิทธิภาพ พืชหลักที่สามารถผลิตได้มากของโบลิเวียก็คือ มันฝรั่ง ข้าวโพด ข้าวเจ้า และข้าวสาลี

ยุคอาณานิคม

ดินแดนที่เป็นประเทศโบลิเวียนั้น ในอดีตเป็นดินแดนที่อาณาจักรอินคาแผ่ขยายอำนาจเข้ามาปกครอง เมื่อกองกำลังสเปนซึ่งนำโดย Francisco Pizarro เข้ายึดครอง

ศูนย์กลางแห่งอาณาจักรอินคาที่เปรูไว้ได้ในปี 1532 อาณาจักรอินคาก็อ่อนแอ และในปี 1538 เขตที่เป็นโบลิเวียปัจจุบันก็ตกเป็นอาณานิคมของสเปนด้วย โดยในยุคแรกนั้นถูกขนานนามว่า "เปรูตอนบน" Upper Peru และถูกกำหนดให้เป็นส่วนหนึ่งของเขตรัฐอุปราชเปรูอันมีเมืองหลวงอยู่ที่กรุงลิมา แต่ต่อมาได้ถูกโอนไปขึ้นกับรัฐอุปราชลาปาซ และเป็นผู้ที่เช่นนั้นจนได้รับอิสรภาพ

ดินแดนโบลิเวียมีความสำคัญขึ้นอย่างรวดเร็วในปลายศตวรรษที่ 16 เมื่อมีการค้นพบแร่เงินเป็นจำนวนมาก สเปนได้เข้ามาบุกเบิกทำเหมืองแร่เงินโดยบังคับใช้แรงงานอินเดียชนพื้นเมือง และเนื่องจากการมีแร่เงินเป็นจำนวนมากสเปนจึงกำหนดให้เมือง Potosi เป็นศูนย์กลางในการผลิตเหรียญกษาปณ์ โดยนำเครื่องจักรในการผลิตเหรียญกษาปณ์มาติดตั้ง และแรงงานทาสผิวดำเข้ามาเป็นแรงงานในการผลิตเหรียญกษาปณ์เหล่านี้เป็นผลให้เมืองโปโตซิเป็นเมืองที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในทวีปอเมริกาได้ในปี 1650 แต่เมื่อแหล่งแร่เงินลดน้อยลงไปมากในปลายศตวรรษที่ 16 ผู้คนที่เคยอยู่อาศัยในเมืองนี้ก็พากันอพยพออกไปสู่เมืองที่เป็นศูนย์กลางการค้าอื่น ๆ แทน

การเรียกร้องเอกราชและการก่อตั้งประเทศ

การปกครองอย่างกดขี่ของสเปน ทำให้ชนเผ่าอินเดียชนพื้นเมืองพยายามจะต่อต้านระบบการปกครองของสเปนอยู่ตลอดเวลาโดยเริ่มตั้งแต่ศตวรรษที่ 17 และทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ ในศตวรรษที่ 18 ซึ่งสเปนได้ใช้กำลังทหารเข้าปราบปรามลงได้ตลอดมาจนกระทั่งในปี 1809 กลุ่มคนเชื้อสายสเปนที่เกิดในอาณานิคมเริ่มมีบทบาทที่สำคัญในการต่อต้านอำนาจการปกครองของสเปน โดยมีการก่อการกบฏยึดเมือง La Paz ซึ่งแม้ว่าจะถูกสเปนปราบปรามลงได้ แต่ก็ป็นชนวนให้เกิดการก่อกบฏอีกหลายครั้ง

เนื่องจากโบลิเวียเป็นอาณานิคมเขตสุดท้ายในทวีปอเมริกาใต้ที่ยังตกอยู่ใต้อำนาจการปกครองของสเปน ดินแดนอื่นที่เรียกร่องเอกราชจากสเปนได้สำเร็จมาก่อนจึงเข้ามาให้ความช่วยเหลือ โดยผู้มีส่วนช่วยที่สำคัญคือ Simon Bolivar และ Antonio Jose de Sucre ซึ่งเป็นผู้นำในการเรียกร่องเอกราชของเวเนซุเอลา ด้วยความช่วยเหลือจากกองกำลังของโบลิบาร์และซุคร ทำให้เขต "เปรูตอนบน" นี้หลุดพ้นจากการครอบครองของสเปนในปี 1825 ประเทศที่ได้รับเอกราชใหม่นี้จึงใช้ชื่อว่าโบลิเวียตามชื่อของโบลิบาร์ และชื่อของเมืองหลวงก็เปลี่ยนเป็น Sucre (มีประกาศให้เป็นเมืองหลวงถาวรในปี 1858) ในขณะที่เมือง LaPaz นั้นมีฐานะเป็นเมืองหลวงแต่เพียงในนาม

หลังจากการประกาศใช้รัฐธรรมนูญการปกครองประเทศในปี 1826 Sucre ก็ได้ขึ้นมีอำนาจเป็นประธานาธิบดีคนแรกของโบลิเวีย แต่ก็ถูกปลิวัดในเวลาอีกไม่ถึง 2 ปีถัดมา หลังจากนั้นโบลิเวียก็ตกอยู่ในภาวะความปั่นป่วนวุ่นวายทางการเมืองการปกครองอย่างยาวนาน ทั้งยังถูกคุกคามจากประเทศเพื่อนบ้านอาทิ เปรู บราซิล และชิลี จนต้องเสียดินแดนบางส่วนไปอีกด้วย

ในต้นทศวรรษหลังปี 1840 ชิลีได้เข้ามายึดครองท่าประโชชน์แหล่งปุ๋ยไนเตรดจากมุลตงGuano ในเขตที่โบลิเวียอ้างสิทธิว่าเป็นของตน ทำให้เกิดสงครามระหว่างกันในปี 1879 ซึ่งกว่าจะสิ้นสุดก็เป็นถึงในปี 1883 และสร้างความเสียหายทางเศรษฐกิจแก่โบลิเวียอย่างมากมาย ผลของสงครามครั้งนั้นซึ่งชิลีเป็นฝ่ายชนะทำให้ยึดครองดินแดนบริเวณชายฝั่งด้านมหาสมุทรแปซิฟิก ไว้ได้เป็นผลให้โบลิเวียไม่มีทางออกทะเลทางด้านนั้นอีกต่อไป

ภายหลังสงคราม โบลิเวียพยายามฟื้นฟูเศรษฐกิจอยู่เกือบ 50 ปี โดยภาวะการเมืองที่ค่อนข้างสงบเรียบร้อย ดึงดูดนักลงทุนต่างชาติให้นำเทคโนโลยีใหม่ ๆ เข้ามาพัฒนาการทำเหมืองแร่ดีบุกในโบลิเวีย อย่างไรก็ตามในช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 บริเวณตอนเหนือของประเทศซึ่งเป็นเขตสวนยางพาราขนาดใหญ่ติดต่อกับบราซิล ก็ถูกบราซิล

หมุนหลังให้แจ้งข้อกับรัฐบาลโบลิเวีย เป็นผลให้ดินแดนส่วนนั้นตกเป็นของ บราซิลในปี 1903

โบลิเวียต้องทำสงครามกับประเทศเพื่อนบ้านอีกครั้งหนึ่งในช่วงต้นทศวรรษ หลังปี 1920 เมื่อมีการค้นพบแหล่งน้ำมันบริเวณเขตเมือง Chaco ซึ่งเป็นเมืองชายแดนคาบ เกี่ยวระหว่างโบลิเวียกับปารากวัย และยังเป็นเมืองที่ติดต่อกับแม่น้ำสายหลักอันจะนำไปสู่ มหาสมุทรแอตแลนติกด้วย โบลิเวียพ่ายแพ้ในสงครามครั้งนี้ก็ทำให้กลายเป็นปีประเทศที่ ไม่มีทางจะออกทะเลได้ทั้งฝั่งแปซิฟิกและแอตแลนติก นอกจากนั้นยังเป็นผลให้เศรษฐกิจ เสื่อมโทรมลงอย่างร้ายแรง และนำไปสู่การปฏิวัติรัฐประหารอีกหลายครั้ง

8. ประเทศบราซิล (Brazil)

สภาพทั่วไป

บราซิลเป็นประเทศที่ใหญ่ที่สุดในอเมริกาใต้ ในเขตประเทศบราซิลมีความ อุดมสมบูรณ์ด้วยทรัพยากรธรรมชาติต่าง ๆ มากมาย โดยที่ทรัพยากรที่มีมากที่สุดก็คือป่า ไม้ ซึ่งเฉพาะในเขตลุ่มแม่น้ำอะเมซอน ก็มีพื้นที่เกือบครึ่งหนึ่งของประเทศบราซิลแล้ว และ ยังเป็นเขตป่าน้ำฝน (rain forest) ที่กล่าวกันว่าอุดมสมบูรณ์ที่สุดในโลกอีกด้วย

นอกจากป่าไม้แล้ว บราซิลยังมีทรัพยากรธรรมชาติอื่น ๆ อีก เช่นแร่ แมงกานีสซึ่งใช้เป็นวัตถุดิบสำคัญในการผลิตเหล็กกล้า และแร่ทองคำ เป็นต้น นอกจากนั้น บราซิลก็ยังเคยเป็นแหล่งเพชรพลอยอัญมณีที่สำคัญ แม้ว่าปัจจุบันจะมีลดน้อยลงไปแล้วก็ ตาม

เขตป่าน้ำฝนและเขตลุ่มแม่น้ำอะเมซอนในบราซิล เป็นเขตที่เหมาะสม สำหรับทำการเกษตรเป็นอย่างมาก เนื่องจากลักษณะภูมิประเทศเป็นที่ราบลุ่มมากกว่าภูเขา และพื้นดินยังมีความอุดมสมบูรณ์สูงมาก แม้จะมีการใช้ที่ดินส่วนนี้เพื่อการเกษตรกรรมไม่

ถึงร้อยละ 3 ของพื้นที่ แต่ก็ยังให้ผลผลิตเป็นจำนวนมาก ผลผลิตที่สำคัญที่สุดก็คือกาแฟซึ่ง
บราซิลเป็นผู้ผลิตรายใหญ่ (ประมาณครึ่งหนึ่งของผลผลิตกาแฟของโลก) นอกจากนั้นก็มี
พืชผลที่สำคัญอื่น ๆ อีกเช่น โกโก้ ข้าวโพด ข้าวสาลี เป็นต้น

ยุคอาณานิคม

ชื่อของประเทศบราซิลนั้น มีต้นกำเนิดมาจากการที่ Pedro Alvares นัก
สำรวจชาวโปรตุเกส ซึ่งเป็นผู้ค้นพบบราซิล พบว่ามีต้นไม้ที่มีชื่อว่า Brazil wood ซึ่งใช้ทำ
สีย้อมผ้าอยู่มาก แต่ในช่วงแรกที่โปรตุเกสเข้ามาตั้งอาณานิคม (ตั้งแต่ปี 1534) นั้น โปรตุ
เกสยังไม่ค่อยให้ความสนใจอาณานิคมแห่งนี้เท่าใดนัก เพียงแต่ต้องการแสดงความเป็นเจ้า
ของ และคอยป้องกันไม่ให้ฝรั่งเศสเข้ามาช่วงชิงยึดครองไปเท่านั้น

โปรตุเกสได้จัดการปกครองอาณานิคมที่บราซิลโดยแบ่งเขตการปกครองเป็น
15 เขต แต่ละเขตเรียกว่า Captaincy และใช้วิธีการให้สัมปทานแก่เอกชนเข้าไปดูแลบริหาร
กิจการในแต่ละเขตนั้น โดยกษัตริย์โปรตุเกสทรงแต่งตั้งผู้แทนพระองค์เข้าไปดูแลประสาน
งาน การที่ทำการของผู้แทนจากโปรตุเกสตั้งอยู่ที่เมือง Salvador ทำให้เมืองนี้เปรียบ
เสมือนเป็นเมืองหลวงของอาณานิคมบราซิลในระยะแรก

การทำมาหากินของผู้อยู่อาศัยในสมัยแรกตั้งอาณานิคมนั้น ก็คือการปลูก
อ้อยเพื่อใช้ทำน้ำตาล ซึ่งเป็นสินค้าที่มีความต้องการสูง โดยแรงงานที่ใช้ในไร้อ้อยส่วนใหญ่
เป็นแรงงานทาส ซึ่งซื้อมาจากทวีปอเมริกา ทั้งนี้เพราะโปรตุเกสไม่เชี่ยวชาญในการกวาด
ต้อนจับคนอินเดียชนพื้นเมืองมาเป็นแรงงานทาสได้เหมือนสเปน ในปัจจุบันจึงคนผิวดำเชื้อ
สายแอฟริกันอยู่ในบราซิลเป็นอันมาก

จากการปกครองที่ค่อนข้างปล่อยปละละเลยของโปรตุเกส ทำให้ในปี 1630
ฮอลันดาได้ถือโอกาสเข้าไปยึดครองอาณานิคมบราซิลนี้ไว้ได้ และสามารถปกครองอยู่ 24

ปี จนเมื่อฮอลันดาได้พบแหล่งแร่ทองคำและเพชรในบราซิลเป็นจำนวนมาก จึงทำให้โปรตุเกสประสงค์จะกลับมาปกครองอาณานิคมแห่งนี้อีกครั้งหนึ่ง และได้ส่งกองกำลังมาจับไล่ฮอลันดาออกไปได้สำเร็จในปี 1654 การที่อาณานิคมเป็นแหล่งแร่มีค่านี้เองทำให้คนโปรตุเกสหลายหมื่นคน หลั่งไหลอพยพเข้ามาตั้งหลักแหล่งในบราซิล และอาณาจักรตั้งถิ่นฐานในอาณานิคมแห่งนี้ก็ขยายออกไปทางตะวันตกเรื่อยๆ จนเข้าไปในเขตอาณานิคมของสเปน และเกิดการขัดแย้งกันขึ้น

การเรียกร้องเอกราชและการก่อตั้งประเทศ

บราซิลได้รับเอกราชจากโปรตุเกส โดยไม่ต้องทำสงครามต่อสู้กับชาติผู้เข้ามา ปกครองเลย ทั้งนี้เพราะในปี 1807 ฝรั่งเศสเข้ายึดครองโปรตุเกส ทำให้กษัตริย์จอห์นที่ 6 แห่งโปรตุเกส เสด็จลี้ภัยมาตั้งรัฐบาลพลัดถิ่นอยู่ที่บราซิลอยู่จนถึงปี 1821 โดยประทับอยู่ที่เมือง Rio de Janeiro ทำให้เมืองนี้มีฐานะเป็นเมืองหลวงของบราซิล และในช่วงที่กษัตริย์โปรตุเกสประทับอยู่ที่บราซิลนี้ ก็ทำให้บราซิลได้รับการพัฒนาก้าวหน้าขึ้นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่ยอมให้บราซิลติดต่อค้าขายกับอังกฤษได้อย่างเสรี และการยกเลิกกฎหมายห้ามการตั้งโรงงานทุกชนิดในอาณานิคมนั้น ทำให้การค้าและเศรษฐกิจของบราซิลขยายตัวขึ้นอย่างรวดเร็ว ในปี 1821 หลังจากโปรตุเกสขับไล่ฝรั่งเศสออกไปจากประเทศได้ ก็ได้มีการเรียกร้องให้กษัตริย์จอห์นที่ 6 เสด็จกลับ เมื่อพระองค์กลับไปแล้วก็ได้ทรงแต่งตั้งโอรส คือเจ้าชาย Pedro เป็นผู้สำเร็จราชการปกครองบราซิลต่อมา แต่หลังจากปกครองอยู่เพียงปีเดียวเจ้าชายเปโดรก็ประกาศอิสรภาพไม่ขึ้นต่อโปรตุเกสในปี 1822 โดยที่โปรตุเกสไม่ได้ขัดขวางแต่อย่างใด ทำให้บราซิลเป็นประเทศเดียวในอเมริกาใต้ที่ได้เอกราชอย่างราบรื่นที่สุด

เจ้าชายเปโดรได้สถาปนาพระองค์เองเป็นจักรพรรดิเปโดรที่ 1 และประกาศรัฐธรรมนูญ ให้มีการเลือกตั้งขึ้น แต่การปกครองเป็นไปอย่างไม่ราบรื่นนัก ทำให้ดินแดนส่วนหนึ่งแตกตัวออกไปเป็นประเทศอิสระในปี 1831 คือดินแดนส่วนที่เป็นประเทศอุรุกวัย

ในปัจจุบัน การปกครองในระบอบกษัตริย์มีสืบทอดมาได้เพียงจักรพรรดิเปโดรที่ 2 ซึ่งเป็น
โอรสของจักรพรรดิเปโดรที่ 1 ทั้งนี้เนื่องจากทรงประกาศเลิกทาสในปี 1888 โดยไม่มีการ
จ่ายเงินชดเชยให้แก่เจ้าของทาสเพราะรัฐบาลไม่มีเงินมากเพียงพอ เป็นผลให้เกิดความไม่
พอใจอย่างกว้างขวาง และคณะทหารเข้ายึดอำนาจเปลี่ยนแปลงเป็นการปกครองระบอบตา
หารณรัฐในปี 1889 โดยในตอนแรกพยายามใช้วิธีการปกครองรูปแบบเดียวกับสหรัฐ
อเมริกา และตั้งชื่อประเทศในทำนองเดียวกันว่าประเทศ สหรัฐบราซิล (United States of
Brazil) ต่อมาจึงได้เปลี่ยนชื่อเป็นสหพันธ์สาธารณรัฐบราซิล (Federation Republic of
Brazil)

ในระยะหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เมื่อเศรษฐกิจของบราซิลได้พัฒนามากขึ้น
ก็ได้มีการสร้างเมืองที่ออกแบบอย่างทันสมัย ถือได้ว่าเป็นเมืองในอนาคตสำหรับยุคนั้นขึ้น
โดยตั้งชื่อว่า เมืองบราซิลเลีย (Brasilia) ซึ่งเป็นเมืองหลวงใหม่ของประเทศบราซิลมาจนถึง
ปัจจุบัน

4. ประเทศชิลี (Chile)

สภาพทั่วไป

ชิลีเป็นสาธารณรัฐในเขตทางตอนใต้ของทวีปอเมริกาใต้ ลักษณะภูมิประเทศ
เป็นแผ่นดินสินขาวตามแนวชายฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิก โดยมีความยาวถึงประมาณ 4,200
กิโลเมตร ในขณะที่ความกว้างของประเทศโดยเฉลี่ยระหว่างเขตแดนทางตะวันตก กับชาย
ฝั่งทะเลซึ่งอยู่ทางตะวันออกนั้นเป็นเพียง 180 กิโลเมตรเท่านั้น

ประชาชนชิลีส่วนใหญ่จะอาศัยอยู่หนาแน่นในเขตหุบเขาตอนกลางของ
ประเทศระหว่างเทือกเขา Andes กับแนวเขาชายฝั่งทะเล โดยที่เมืองหลวงของชิลีคือ กรุงแ

ซานติเอโก(Santiago)นั้น ก็ตั้งอยู่ตอนเหนือสุดของเขตนี้ อาณาเขตของประเทศทางตอนเหนือติดต่อกับเปรูและโบลิเวีย โดยมีทะเลทรายอะตาคามา(Atacama)เป็นแนวพรมแดนธรรมชาติ ส่วนพรมแดนด้านอาร์เจนตินานั้นมีเทือกเขา Andes เป็นแนวกัน

แม้ว่าชิลีจะมีขนาดของประเทศใหญ่เป็นเพียงอันดับ 8 ของประเทศในกลุ่มละตินอเมริกา แต่ก็จัดว่าเป็น 1 ในกลุ่มที่มีรายได้ต่อหัวของประชากรสูงสุด ทั้งนี้เนื่องจากในเขตภาคกลางนั้นสภาพดินฟ้าอากาศเหมาะสมต่อการทำการเกษตร ในขณะที่เขตซึ่งทำการเกษตรไม่ได้ก็มีแร่ธาตุสำคัญ เช่น ทองแดง ซึ่งเป็นสินค้าออกสำคัญของประเทศ นอกจากนี้ชิลียังได้ชื่อว่าเป็นหนึ่งในประเทศละตินอเมริกาที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมก้าวหน้าที่สุดด้วย

ยุคอาณานิคม

หลังจากเข้ายึดครองอาณาจักรอินคาไว้ได้ในปี 1533 สเปนก็ได้ออกสำรวจเรือลงมาทางใต้ของเปรูเข้าสู่ดินแดนที่เป็นชิลีในปัจจุบันและในปี 1541 ก็ได้ก่อตั้งเมืองซานติเอโกขึ้น โดยสามารถปราบปรามคนอินเดียนพื้นเมืองทางตอนเหนือของชิลีลงได้ในเวลาไม่นาน อย่างไรก็ตามผู้ตั้งถิ่นฐานชาวสเปนต้องเผชิญกับการต่อต้านอย่างเข้มแข็งจากอินเดียนเผ่า Araucamian ในเขตตอนใต้ของชิลี และต้องใช้เวลาในการสู้รบกันยาวนานถึง 350 ปีจึงสงบศึกได้ ทำให้แทบจะไม่มีชาวสเปนเข้าไปตั้งถิ่นฐานของสเปนในเขตตอนใต้ของชิลีจนถึงปี 1883 ตลอดช่วงเวลาที่ชิลีเป็นอาณานิคมนี้ สเปนได้กำหนดให้ชิลีเป็นเขตที่อยู่ใต้การปกครองของข้าหลวงใหญ่ประจำเปรู

แม้ว่าสเปนจะไม่ได้สำรวจพบแหล่งแร่ทองคำหรือเงินเลยในเขตของชิลี แต่ก็ได้ให้ความสำคัญต่ออาณานิคมแห่งนี้เนื่องจากเป็นเขตที่เหมาะสมกับการทำการเกษตร ซึ่งสเปนได้อนุญาตให้ผู้ตั้งถิ่นฐานชาวสเปนถือครองที่ดินขนาดใหญ่ และมีสิทธิในการบังคับเกณฑ์เอาคนอินเดียนพื้นเมืองที่อยู่ในบริเวณนั้นมาใช้เป็นแรงงานอีกด้วย แต่อันตราย

จากคนอินเดียชนทางคอนได้ทำให้คนสเปนไม่กล้าเข้าไปตั้งถิ่นฐานในแถบนั้น และทำให้
รัฐบาลสเปนต้องใช้จ่ายทางทหารเป็นอันมาก

การเรียกร้องเอกราช และการก่อตั้งประเทศ

คนส่วนใหญ่ในอาณานิคมที่ซิติ มีความรู้สึกไม่พอใจต่อการที่สเปนเข้ามา
ควบคุมเศรษฐกิจและการค้า ตลอดจนการปกครองอย่างเข้มงวด ซึ่งก็เป็นความรู้สึกทำนอง
เดียวกันกับผู้ที่อยู่ในอาณานิคมอื่นของสเปนในอเมริกา และเมื่อได้เห็นตัวอย่างจากการ
ปฏิวัติเรียกร้องเอกราชจากอังกฤษของสหรัฐอเมริกา และการปฏิวัติในฝรั่งเศส ก็ทำให้
ความปรารถนาจะเป็นอิสระไม่ต้องอยู่ใต้การปกครองของสเปน มีมากขึ้นเรื่อย ๆ จนเมื่อส
เปนอ่อนอำนาจลงเพราะตกอยู่ใต้อำนาจของฝรั่งเศสในปี 1808 จึงเป็นโอกาสให้อาณานิคม
หลายแห่งรวมทั้งซิติ ทำการปฏิวัติยึดอำนาจการปกครองจากสเปนขึ้นโดยทั่วไป

ความพยายามครั้งแรกในซิติที่จะให้ได้มาซึ่งอิสรภาพนั้น มีขึ้นในปี 1810
แต่ก็ถูกกองทัพของสเปนจากเปรู เข้ามาปราบปรามได้สำเร็จในปี 1814 ทำให้มีนักต่อสู้เรียก
เรียกร้องเอกราชจากซิติจำนวนมาก หลบหนีไปอยู่ในอาร์เจนตินา ซึ่งต่อมากองกำลังที่มีฐานที่
ตั้งในอาร์เจนตินา นำโดย Jose' de San Martin (ชาวอาร์เจนตินา) ก็ได้เข้ามาปลดปล่อยเป
รูและซิติให้เป็นอิสระจากการปกครองของสเปนได้สำเร็จ โดยกองทัพที่อยู่ภายใต้การนำ
ของ San Martin สามารถผลักดันกองทัพสเปนออกไปจากเขตเทือกเขา Andes ได้ในปี
1817

หลังจากได้รับเอกราชแล้ว Bernardo O' Higgins ซึ่งเป็นคนหนึ่งในผู้นำการ
เคลื่อนไหวเรียกร้องเอกราช ก็ขึ้นมาเป็นผู้นำของซิติท่ามกลางความขัดแย้งระหว่างฝ่ายที่มี
แนวคิดอนุรักษนิยมกับฝ่ายที่มีแนวคิดเสรีนิยม แต่ในที่สุดก็ต้องถูกบังคับให้ลาออกไปในปี
1823 โดยที่กลุ่มอนุรักษนิยมสามารถครองอำนาจได้ด้วยความสนับสนุนของฝ่ายทหาร

ในช่วงระหว่างปี 1830-1880 การพัฒนาทางเศรษฐกิจและการเมืองของชิลีสามารถดำเนินไปได้อย่างค่อนข้างมีเสถียรภาพ ทั้งนี้เนื่องจากการค้นพบแหล่งแร่มีค่า อันได้แก่แร่เงินและแร่คอปเปอร์ และต่อมาในทศวรรษหลังปี 1870 ก็ยังได้มีการค้นพบแหล่งไนเตรตทางเขตทะเลทรายตอนเหนือของประเทศ ซึ่งสร้างความมั่งคั่งให้แก่ชิลีอย่างมาก ในปี 1881 จึงปรากฏว่ามูลค่าสินค้าออกของชิลีประมาณร้อยละ 80 เป็นผลผลิตจากเหมืองแร่ และสัดส่วนที่สูงนี้คงตัวอยู่ต่อมาอีกเป็นเวลานาน

การทำเหมืองแร่ทำให้เศรษฐกิจของชิลีขยายตัวอย่างรวดเร็ว และทำให้เกิดคนกลุ่มใหม่ที่มั่งคั่งขึ้นในสังคม ซึ่งคนกลุ่มนี้ได้เข้ามาจับบทบาทแทนที่กลุ่มอำนาจเก่าคือพวกราชาที่ดินขนาดใหญ่มากขึ้นเรื่อย ๆ นอกจากนั้นการอพยพจากประเทศอื่น โดยเฉพาะจากยุโรปเข้ามายังชิลีในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ก็ทำให้มีกลุ่มผู้มีความมั่งคั่งและมีบทบาททางสังคมสูงกลุ่มใหม่ เพิ่มขึ้นมาในชิลีอีกเป็นจำนวนมาก การเปลี่ยนแปลงในลักษณะโครงสร้างทางสังคมเช่นนี้ มีผลทำให้โครงสร้างทางการเมืองของชิลีมีแนวโน้มไปสู่ทิศทางเสรีนิยมมากยิ่งขึ้น ประกอบกับพัฒนาการทางเศรษฐกิจที่เติบโตอย่างต่อเนื่องไม่หยุดชะงัก จึงเป็นปัจจัยสำคัญทำให้ชิลีสามารถชนะสงครามแห่งแปซิฟิก (War of the Pacific :1879-1883) ได้ แม้จะต้องสู้รบกับกองกำลังร่วมของทั้งเปรูและโบลิเวียก็ตาม ซึ่งผลจากชัยชนะนี้ทำให้ชิลีสามารถขยายเขตแดนขึ้นไปทางเหนืออันเป็นแหล่งไนเตรตสำคัญแหล่งใหม่ได้สำเร็จ และเป็นเหตุให้โบลิเวียสูญเสียเส้นทางออกสู่ทะเลตั้งแต่นั้นมา อย่างไรก็ตาม หลังจากชนะสงครามแห่งแปซิฟิกได้ไม่นาน ชิลีก็เกิดความไม่สงบภายในขึ้น ซึ่งนำไปสู่สงครามกลางเมืองในระยะต่อมา

ในปี 1886 Jose Manuel Balmaceda ซึ่งเพิ่งได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีเกรงว่าการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศจะชะงักงัน จึงเข้ามาดำเนินการควบคุมวางแผนเศรษฐกิจอย่างเต็มที่ และลดทอนอำนาจของรัฐสภาลง ทำให้เกิดความไม่พอใจและถูกโค่นล้มอำนาจในปี 1891 ซึ่งในช่วงอีกร่วม 30 ปีนับแต่นั้นจนถึงราวปี 1920 เป็นช่วงที่ชิลีต้องประสบปัญหาทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างกว้างขวาง

สาเหตุสำคัญของปัญหาดังกล่าวนั้น เนื่องมาจากการที่มีแรงงานจากชนบทอพยพเข้าเมืองเป็นจำนวนมาก ซึ่งนำไปสู่การกดขี่เอารัดเอาเปรียบเอารัดเอาเปรียบแรงงานเหล่านี้ได้โดยง่าย และต่อมากลุ่มแรงงานก็ได้ก่อความไม่สงบขึ้นบ่อยครั้ง โดยแต่ละครั้งรัฐบาลชิลีเข้าทำการปราบปรามอย่างรุนแรง ความปั่นป่วนวุ่นวายทางการเมืองอย่างยาวนาน ทำให้ฝ่ายทหารเข้ายึดอำนาจการปกครองประเทศในปี 1927 ซึ่งปรากฏว่าเป็นช่วงที่เศรษฐกิจของชิลีก้าวหน้าไปได้อย่างรวดเร็ว เนื่องจากมีเงินทุนจากสหรัฐอเมริกาหลั่งไหลเข้ามาลงทุนในชิลีเป็นอันมาก อย่างไรก็ตามเมื่อเกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ทั่วโลกในช่วงนับแต่ปลายปี 1929 ซึ่งทำให้ชิลีต้องสูญเสียตลาดและแหล่งเงินทุนที่สำคัญ ๆ ไปมาก ทำให้ชิลีต้องเผชิญกับวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจอย่างร้ายแรง จนกระทั่งผู้นำทหารซึ่งขึ้นมาปกครองอยู่ถูกโค่นล้มอำนาจ และชิลีกลับสู่การปกครองโดยระบบรัฐสภาอีกครั้งในปี 1932

5. ประเทศโคลัมเบีย(Colombia)

สภาพทั่วไป

โคลัมเบียเป็นประเทศทางตะวันตกเฉียงใต้ของทวีปอเมริกาใต้ และเป็นประเทศเดียวในทวีปที่มีท่าเรือสำคัญซึ่งสามารถเดินเรือติดต่อได้โดยตรงทั้งทางฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติก และฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิก อาณาเขตของโคลัมเบียแม้จะใหญ่กว่าฝรั่งเศสและสเปนรวมกัน แต่กว่าครึ่งของพื้นที่ยังมีความหนาแน่นของประชากรน้อยมาก ประชากรส่วนใหญ่ของโคลัมเบีย เป็นลูกครึ่งสเปนกับคนอินเดียนพื้นเมือง (mestizos)

โคลัมเบียไม่มีทรัพยากรธรรมชาติมากนัก ระดับการพัฒนาเศรษฐกิจโดยทั่วไปจึงต่ำกว่าบราซิลและอาร์เจนตินา แต่ก็พัฒนาไปเหนือกว่าประเทศล้าหลังเช่น ปารากวัย โบลิเวีย, เอกวาดอร์, และประเทศในอเมริกากลางส่วนใหญ่ การพัฒนาภายในประเทศไม่

อาณาจักรอย่างทั่วถึงเนื่องจากพื้นที่ของประเทศถูกแบ่งออกเป็น 3 เขตด้วยแนวเทือกเขาแอนดิส

ยุคอาณานิคม

ในปี 1500 คณะนักสำรวจชาวสเปนซึ่งสำรวจชายฝั่งตอนเหนือของทวีปอเมริกาใต้ เป็นชาวยุโรปพวกแรกที่เดินทางมาถึงเขตที่เป็นประเทศโคลัมเบียปัจจุบัน แต่กว่าจะมีการตั้งถิ่นฐานอย่างถาวรขึ้นในเขตนี้ ก็เป็นในอีก 25 ปีถัดมา โดยเมืองแรกในอาณานิคมก็คือเมืองท่า Santa Marta ทางชายฝั่งทะเลแคริบเบียน และในช่วงเวลาเดียวกันนั้นเองก็ได้มีการสำรวจพบชายฝั่งด้านมหาสมุทรแปซิฟิก และมีการสำรวจเข้ามาตามลำน้ำทางชายฝั่งด้านตะวันตก ทำให้ต่อมาได้มีการตั้งเมืองขึ้นทางชายฝั่งแปซิฟิกด้วย

ในปี 1537 Gonzalo Jimenez de Quesada จัดคณะสำรวจจาก Santa Marta ตามแนวแม่น้ำ Magdalena ไปจนถึงที่ราบสูงโบโกตา และได้พบทองคำและมรกตในเขตนั้น หลังจากปราบปรามคนอินเดียนพื้นเมืองจนต้องถอยหนีขึ้นไปสู่เขตภูเขาสูงขึ้นไปแล้ว Quesada ก็ได้ตั้งเมือง Santa Fe de Bogota ขึ้นในปี 1538 ซึ่งต่อมาในปี 1549 เขาได้ตั้งรัฐบาลขึ้นปกครองเขตนี้โดยตั้งชื่อว่า New Kingdom of Granada คินแดนดังกล่าวนี้แม้จะต้องอยู่ใต้การปกครองของรัฐอุปราชเปรู แต่ในความเป็นจริงมีอิสระในการปกครองตนเองมาก เนื่องจากการติดต่อที่ยากลำบากระหว่างกัน ต่อมาในปี 1717 เขตนี้ได้ถูกยกฐานะขึ้นเป็นรัฐอุปราชนิวกานาดา (New Granada) โดยมีกรุงโบโกตาเป็นเมืองหลวง และเขตการปกครองครอบคลุมส่วนใหญ่ของโคลัมเบียปัจจุบัน เวเนซุเอลา เอกวาดอร์ และปานามา

ตลอดช่วงที่เป็นอาณานิคม โคลัมเบียเป็นเขตที่ยากจนแม้จะเป็นแหล่งทองคำที่สำคัญสำหรับสเปนก็ตาม ทั้งนี้เพราะความมั่งคั่งเกิดจากการทำเหมืองแร่เป็นหลัก แต่ความมั่งคั่งนี้เกือบจะถูกผูกขาดอยู่เฉพาะในกลุ่มชาวสเปนที่เกิดในสเปน (Peninsulares) เท่านั้น

นั้น ในขณะที่พวกคนสเปนที่เกิดในอาณานิคม(Creole) มีส่วนในความมั่งคั่งน้อยมาก และต้องการทำการเกษตรเพียงแค่ระดับพอยังชีพเท่านั้น

การเรียกร้องเอกราชและการก่อตั้งประเทศ

เนื่องจากข้อจำกัดทางภูมิศาสตร์ทำให้การปกครองโดยสเปนไม่อาจทำได้ ทั่วทุกเมืองต่าง ๆ ในเขตนี้จึงมีการรวมตัวก่อตั้งสภาท้องถิ่นเพื่อปกครองตนเองขึ้น และในปี 1791 เมือง 60 เมืองในเขตรัฐอุปราชนิวกรานาดาได้รวมตัวกันต่อต้านการปกครองของสเปน เนื่องจากไม่พอใจที่ถูกเก็บภาษีอย่างหนัก และการค้าถูกควบคุมอย่างเข้มงวดตามนโยบายพาณิชย์นิยมของสเปน แม้ว่าความพยายามครั้งนั้นจะล้มเหลว แต่ก็เป็นที่สนใจนำไปสู่การก่อปฏิวัติเรียกร้องเอกราชจากสเปนอย่างต่อเนื่องในอีก 30 ปีถัดไปจนสามารถจัดอำนาจของสเปนได้ในที่สุด ภายหลังจากการต่อสู้ที่ยาวนาน โดยมี Simon Bolivar เป็นผู้นำกองกำลังปฏิวัตินี้

ในปี 1819 ได้มีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญและก่อตั้งประเทศ Gran Colombia ขึ้นประกอบด้วยเขตที่เป็นเวเนซุเอลา โคลัมเบีย เอกวาดอร์ และปานามาในปัจจุบัน โดยมีประชากรราว 1 ล้านคน การบริหารประเทศในช่วง 10 ปีหลังจากนั้นอยู่ใต้ อำนาจของ Francisco de Paula Santander ซึ่งเป็นรองประธานาธิบดีของ Bolivar และได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าไม่เห็นด้วยกับการปกครองแบบรวมศูนย์อำนาจอยู่ที่รัฐบาลกลางตามแนวคิดของ Bolivar ความขัดแย้งนี้ทำให้ Bolivar ลาออกและเสียชีวิตในปี 1830

ไม่กี่เดือนหลังจากการเสียชีวิตของโบลิวาร์ เวเนซุเอลาและเอกวาดอร์ก็แยกตัวออกเป็นอิสระ ทำให้ประเทศมีขนาดเล็กลงมาก และSantanderต้องปกครองประเทศท่ามกลางความขัดแย้งทางการเมืองอย่างรุนแรงระหว่างกลุ่มอนุรักษนิยมซึ่งสนับสนุนการปกครองแบบรวมศูนย์และต้องการให้ศาสนจักรมีบทบาททางการเมืองมากขึ้น กับกลุ่มเสรีนิยมซึ่งต้องการการปกครองแบบกระจายอำนาจให้รัฐบาลมณฑลรัฐและต่อต้านการมีบทบาททางการเมืองของศาสนจักร

ความขัดแย้งที่ทวีความรุนแรงขึ้น นำไปสู่สงครามกลางเมืองซึ่งถูกขนานนามว่า "สงครามหนึ่งพันวัน" (Thousand Days' War) ในช่วงปี 1899-1902 อันเป็นเหตุให้มีผู้เสียชีวิตราว 1 แสนคน

ในปี 1903 รัฐสภาโคลัมเบียได้ปฏิเสธการแก้ไขสนธิสัญญาเพื่อให้สหรัฐฯ มีสิทธิชุดคลองเชื่อมกอคอคปานามา เป็นผลให้ปานามาประกาศแยกตัวออกไปเป็นอิสระด้วยการสนับสนุนจากสหรัฐฯ และความสัมพันธ์ระหว่างโคลัมเบียกับสหรัฐฯ เสื่อมโทรมลงอย่างมากเป็นเวลานาน

8. ประเทศเอกวาดอร์ (Ecuador)

สภาพทั่วไป

เอกวาดอร์เป็นสาธารณรัฐทางตะวันตกเฉียงเหนือของอเมริกาใต้ ทิศเหนือของประเทศติดกับโคลัมเบีย ทิศตะวันออก และทิศใต้ติดต่อกับเปรู โดยที่ทางตะวันตกของประเทศคือมหาสมุทรแปซิฟิก อาณาเขตของประเทศซึ่งรวมถึงหมู่เกาะ Galapagos ในแปซิฟิกด้วยนั้น มีประมาณ 272,045 ตารางกิโลเมตร

เอกวาดอร์มีเมือง Quito เป็นเมืองหลวง และพื้นที่ของประเทศแบ่งได้เป็น 4 เขตภูมิศาสตร์คือ

- เขต Costa เป็นที่ราบชายฝั่ง มีอาณาเขตราว 1 ใน 4 ของพื้นที่
- เขต Sierra เป็นที่ราบสูงตอนกลางของประเทศ
- เขต Oriente เป็นป่าทางตะวันออกของเทือกเขาแอนดีส มีอาณาเขตราว 1 ใน 2 ของพื้นที่

-หมู่เกาะ Galapagos ซึ่งประกอบด้วยเกาะใหญ่ 6 เกาะ และเกาะเล็ก 9 เกาะ มีภูเขาไฟอยู่เป็นจำนวนมาก แต่ส่วนใหญ่ดับแล้ว

ทรัพยากรสำคัญของเอกวาดอร์ก็คือป่าไม้ ซึ่งครอบคลุมกว่าร้อยละ 40 ของพื้นที่ประเทศ นอกจากนั้นก็ยังมีแร่ธาตุสำคัญบางชนิดเช่น ปิโตรเลียม ทองคำ เงิน ตะกั่ว สังกะสี เป็นต้น ประชากรส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ 90 เป็นคนอินเดียนพื้นเมืองและถูกผสมระหว่างสเปนกับอินเดียน(Mestizos)

พื้นฐานของเศรษฐกิจเอกวาดอร์เป็นเศรษฐกิจการเกษตร โดยที่ภาคอุตสาหกรรมกำลังอยู่ในระหว่างการพัฒนาขึ้นนับแต่ปี 1965 เป็นต้นมา นอกจากนั้นในทศวรรษหลังปี 1970 เอกวาดอร์ก็มีการผลิตน้ำมันเป็นจำนวนมากเพื่อส่งออก โดยขนส่งทางท่อส่งน้ำมันมายังเมืองท่า Esmeraldas

ในด้านการเกษตรนั้น เอกวาดอร์มีพื้นที่เพาะปลูกอยู่ไม่ถึงร้อยละ 10 ของพื้นที่ประเทศ โดยส่วนใหญ่จะอยู่ในเขต Sierra และเขต Costa ที่เศรษฐกิจสำคัญที่สุดของเอกวาดอร์คือกัญชงหอม รองลงไปคืออ้อย มันสำปะหลัง ข้าวโพด ข้าวเจ้า มันฝรั่ง กาแฟ โกโก้ และส้ม โดยเฉพาะกัญชงหอมนั้นเอกวาดอร์เคยส่งออกได้สูงถึง 2.2 ล้านตันต่อปี นอกจากนั้นเอกวาดอร์ยังมีป่าไม้มีค่าที่สำคัญคือไม้ Balsa อยู่มากที่สุดในโลก ในด้านการประมงก็มีแหล่งปลาทูชุมอยู่แถบชายฝั่งทะเลตะวันออก และมีแหล่งกุ้งอยู่มากมาย

เอกวาดอร์นอกจากจะมีแหล่งแร่ทองคำ เงิน ตะกั่ว และสังกะสีอยู่ปริมาณมากพอจะนำมาใช้ในเชิงพาณิชย์แล้ว ยังมีแหล่งน้ำมันปิโตรเลียมอีกด้วย และน้ำมันปิโตรเลียมนี้เป็นพื้นฐานสำคัญต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมของเอกวาดอร์

เอกวาดอร์มีหน่วยเงินตราพื้นฐานเรียกว่า Sucre ซึ่งแบ่งย่อยเป็น 100 Centavos และในด้านการค้าต่างประเทศปรากฏว่าสินค้าออกสำคัญได้แก่ ผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม โกโก้ กาแฟ และกัญชงหอม ส่วนสินค้าเข้าที่สำคัญคือ อุปกรณ์การคมนาคม เครื่องจักร โลหะ ผลิตภัณฑ์เคมี และอาหาร ประเทศคู่ค้าสำคัญที่สุดของเอกวาดอร์ได้แก่ สหรัฐ

อเมริกา รองลงไปได้แก่ญี่ปุ่น ปานามา เปรู เซอร์มัน สิงคโปร์ เวเนซุเอลา บราซิล
โคลัมเบีย และชิลี

ยุคอาณานิคม

ในเอกวาดอร์มีสถาปัตยกรรมของอารยธรรมยุคโบราณย้อนหลังไปนับพันปี
อยู่มากมาย ซึ่งคาดกันว่ามี ความเกี่ยวข้องกับทั้งอารยธรรมมาชาในอเมริกากลาง และอารย
ธรรมอินคาซึ่งมีศูนย์กลางที่เปรู

สเปนค้นพบดินแดนบริเวณที่เป็นเอกวาดอร์ปัจจุบันในปี 1526 และเจ้าอีด
ครองดินแดนจากชาวพื้นเมืองได้สำเร็จในปี 1532 โดยผู้นำในการครอบครองก็คือ
Francisco Pizarro โดยมีศูนย์กลางการปกครองที่เมือง Quito และในปี 1548 ได้มีการ
พยายามประกาศตัวเป็นอิสระไม่ขึ้นกับสเปน จนถูกปราบปรามและสเปนได้กำหนดให้อยู่
ใต้การปกครองของรัฐอุปราชที่เปรู โดยเอกวาดอร์ขณะนั้นถูกเรียกชื่อตามชื่อเมืองหลักของ
เขตคือ Quito และมีฐานะเป็นมณฑลหรือ Presidency หนึ่งของรัฐอุปราช

ในปี 1717-1723 อาณานิคมแห่งนี้ถูกโอนไปอยู่ใต้การปกครองของรัฐ
อุปราช New Granada ซึ่งมีเมืองหลวงที่กรุง Bogota แต่ถูกโอนกลับมาอยู่ใต้การปกครอง
ของรัฐอุปราชเปรูอีกในปี 1724 จนถึงปี 1739 จึงโอนไปขึ้นกับรัฐอุปราชนิวกรานาดาอีก
และเป็นอยู่เช่นนั้นจนตลอดยุคอาณานิคม

การเรียกร้องเอกราชและการก่อตั้งประเทศ

การต่อต้านระบอบการปกครองของสเปนเริ่มต้นในปี 1809 โดยผู้นำการ
เรียกร้องเอกราชคือนายพล Antonio Jose de Sucre แต่กว่าจะประสบความสำเร็จก็เป็นในปี
1822 หลังจากนั้นเอกวาดอร์ก็ได้เข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของสหภาพที่มีชื่อว่าสาธารณรัฐแอก

รนโคลัมเบีย (Gran Colombia) อันประกอบไปด้วย เวเนซุเอลา ปานามา โคลัมเบีย และ เอกวาดอร์

ในปี 1830 เอกวาดอร์จึงได้แยกตัวออกมาเป็นประเทศอิสระภายใต้ชื่อ ปัจจุบันคือสาธารณรัฐเอกวาดอร์ โดยการเมืองของเอกวาดอร์เต็มไปด้วยความขัดแย้ง ระหว่างฝ่ายอนุรักษนิยมกับฝ่ายเสรีนิยม จนเกิดสงครามกลางเมืองขึ้นในปี 1833 และความขัดแย้งยังคงมีติดต่อกันเรื่อยมาตั้งจากนั้น เป็นผลให้เกิดการปฏิวัติรัฐประหารอยู่เสมอ และเอกวาดอร์มักมีช่วงเวลาที่ต้องตกอยู่ใต้การปกครองของเผด็จการทหารอย่างยาวนาน

7. ประเทศปารากวัย(Paraguay)

สภาพทั่วไป

ปารากวัยเป็นประเทศละตินอเมริกาที่ตั้งอยู่ในอเมริกาใต้ ทางตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศติดต่อกับโบลิเวีย ทางตะวันออกติดต่อกับบราซิล ทางใต้และตะวันตกเฉียงใต้ติดต่อกับอาร์เจนตินา ประเทศปารากวัยมีอาณาเขตประมาณ 406,752 ตารางกิโลเมตร เมืองหลวงชื่อ Asuncion

พื้นที่ของประเทศปารากวัยถูกแบ่งด้วยแม่น้ำปารากวัยออกเป็น 2 ส่วน โดยแยกเป็นปารากวัยตะวันออก (Paraguay Oriental) และปารากวัยตะวันตก(Paraguay Occidental) ซึ่งปารากวัยตะวันตกนั้นเป็นทุ่งราบกว้างขวางไปจนจรดอาณาเขตโบลิเวียและอาร์เจนตินา ส่วนปารากวัยตะวันออกเป็นเขตที่ราบสูง Parana ซึ่งอยู่สูงกว่าระดับน้ำทะเลประมาณ 1,000-2,000 ฟุต

ปารากวัยมีทรัพยากรที่ดินและป่าไม้ที่อุดมสมบูรณ์ นอกจากนั้นยังมี
ทรัพยากรแร่ธาตุอันได้แก่หินปูน ทองแดง และปิโตรเลียม แต่มีปริมาณไม่มากนัก ประชา
กรส่วนใหญ่ของปารากวัยเป็นลูกผสมอินเดียนพื้นเมืองกับคนผิวขาวจากยุโรป ส่วนใหญ่
ประกอบอาชีพทางเกษตรกรรม

กิจกรรมเศรษฐกิจที่สำคัญที่สุดของปารากวัยก็คือการทำเกษตร โดยมีพืช
ผลสำคัญคือ มันสำปะหลัง ฝ้าย อ้อย ข้าวโพด ถั่วเหลือง มันฝรั่ง ถั่วเหลือง ถั่ว และข้าว
สาลี นอกจากนั้นปารากวัยยังมีการเลี้ยงปศุสัตว์อันได้แก่ วัว ม้า แกะ และสุกร เป็นอันมาก
อีกด้วย

ป่าไม้เป็นทรัพยากรที่สำคัญต่อเศรษฐกิจของปารากวัย แต่ทรัพยากรประเภท
แร่ธาตุต่าง ๆ อาทิ ปิโตรเลียม เหล็ก แมงกานีส นั้นมีไม่มากพอจะลงทุนทำการผลิตในเชิง
พาณิชย์ ส่วนในด้านอุตสาหกรรมนั้นส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมแปรรูปสินค้าเกษตรและ
แปรรูปผลิตภัณฑ์จากป่าไม้ ที่สำคัญได้แก่ เนื้อกระป๋อง เสื้อผ้า ผลิตภัณฑ์เคมี เป็นต้น

หน่วยเงินตราหลักของปารากวัยคือ Guarani และสินค้าออกสำคัญของปาราก
วัยได้แก่ ฝ้าย ถั่วเหลือง ไม้ พืชน้ำมัน และเนื้อสัตว์ ส่วนสินค้าเข้าสำคัญได้แก่ปิโตร
เลียม เครื่องจักร อุปกรณ์กมนาคม ผลิตภัณฑ์โลหะ และอาหาร ประเทศคู่ค้าที่สำคัญของ
ปารากวัยคือบราซิล อาร์เจนตินา เยอรมัน สหรัฐอเมริกา และเนเธอร์แลนด์

ยุคอาณานิคม

ดินแดนที่เป็นปารากวัยในปัจจุบันนั้น ถูกค้นพบโดย Abojo Garcia นัก
สำรวจชาวโปรตุเกสในปี 1525 ในช่วงนั้นคนอินเดียนพื้นเมืองในแถบปารากวัยมีหลายเผ่า
แต่เรียกรวม ๆ ว่าเป็นกลุ่ม Guarani เพราะใช้ภาษาเดียวกัน

ในปี 1537 เริ่มมีนักเผชิญโชคชาวสเปนเข้ามาหาทองคำในดินแดนแถบนี้ และได้ตั้งเมือง Nuestra Senora de la Asuncion ขึ้นบริเวณแม่น้ำปารากวัย ในช่วงประมาณปี 1609 รัฐบาลสเปนอนุญาตให้คณะสงฆ์ภิกษุเยซูอิตเข้ามาเกลี้ยกล่อมคนอินเดียนพื้นเมืองให้เข้ารับนับถือศาสนาคริสต์ และให้การศึกษา ซึ่งต่อมากณะสงฆ์ได้ก่อตั้งนิคมของคนอินเดียนขึ้นทั่วไป ทำให้ฝ่ายที่มีบทบาทในการปกครองดินแดนนี้อย่างแท้จริงก็คือคณะสงฆ์เยซูอิต แม้ว่าสเปนจะกำหนดให้ขึ้นอยู่กับราชการของรัฐอุปราชเปรูก็ตาม

ในปี 1750 กษัตริย์เฟอर्डินานที่ 6 (Ferdinan VI) แห่งสเปนได้ทำสนธิสัญญาแห่งแมดริด โอนสิทธิการปกครองบางส่วนของปารากวัย(ซึ่งมีนิคมของคณะสงฆ์อยู่ด้วยถึง 7 แห่ง)ให้แก่โปรตุเกส แต่คณะสงฆ์ไม่ยินยอมและร่วมกับชาวอินเดียนพื้นเมืองต่อต้านการโอนสิทธินี้ อย่างไรก็ตามคณะสงฆ์และชาวพื้นเมืองไม่สามารถต่อต้านกองทหารโปรตุเกสได้ และในปี 1767 คณะสงฆ์เยซูอิตในเขตนี้ก็ถูกเนรเทศกลับมายุโรป

ในปี 1776 สเปนได้รวมดินแดนที่ปัจจุบันคือ อาร์เจนตินา ปารากวัย อุรุกวัย และโบลิเวีย ขึ้นเป็นเขตปกครองระดับรัฐอุปราชเขตใหม่ ชื่อว่า Viceroyalty of Rio de La Plata โดยที่เขตปารากวัยนั้นเป็นเพียงเมืองชายแดนที่ไม่มีความสำคัญใด ๆ และเมื่ออาร์เจนตินาประกาศอิสรภาพจากสเปนในปี 1810 ปารากวัยก็ถือโอกาสประกาศอิสรภาพตามไปด้วยในปี 1811

ความพยายามแผ่ขยายอาณาจักรของผู้ปกครองปารากวัยนำไปสู่ความขัดแย้งกับประเทศเพื่อนบ้าน จนกระทั่งบราซิล อาร์เจนตินา และอุรุกวัย รวมตัวเป็นพันธมิตรเข้าสู้รบกับปารากวัยในปี 1862 สงครามกับประเทศเพื่อนบ้านทำให้ประชากรของปารากวัยขณะนั้นเสียชีวิตไปกว่าครึ่ง และปารากวัยต้องถูกบราซิลเข้ายึดครองจนถึงปี 1876 นอกจากนั้นยังเสียดินแดนไปกว่า 142,500 ตารางกิโลเมตรและต้องชดเชยค่าเสียหายให้ฝ่ายที่ชนะเป็นจำนวนมาก

8. ประเทศเปรู(Peru)

สภาพทั่วไป

เปรูเป็นประเทศทางตะวันตกของทวีปอเมริกาใต้ โดยมีทิศตะวันตกติดต่อกับมหาสมุทรแปซิฟิก อาณาเขตของเปรูซึ่งรวมถึงเกาะชายฝั่งจำนวนหนึ่งด้วยนั้น จัดได้ว่ามีขนาดใหญ่เป็นอันดับ 3 ของทวีปอเมริกาใต้รองจากบราซิลและอาร์เจนตินา

เปรูมีกรุงลิมา (Lima) เป็นเมืองหลวง ภูมิอากาศของประเทศมีทุกลักษณะตั้งแต่เขตร้อนไปจนถึงเขตหนาวจัดบนภูเขาสูงในเทือกเขาแอนดีส (Andes) ประชากรราวร้อยละ 45 ของเปรูเป็นคนอินเดียนพื้นเมืองที่สืบเชื้อสายมาจากเผ่าอินคา อีกราวร้อยละ 37 เป็นลูกครึ่งระหว่างยุโรป (ส่วนใหญ่เป็นพวกสเปน) กับคนอินเดียนพื้นเมือง และอีกประมาณร้อยละ 18 เป็นคนเชื้อสายยุโรป ภาษาทางการมี 2 ภาษาคือภาษาสเปนและภาษา Quechua ซึ่งเป็นภาษาดั้งเดิมของอินคา

เปรูมีแหล่งแร่ธาตุที่เป็นทรัพยากรธรรมชาติสำคัญของประเทศคือปิโตรเลียม ซึ่งมีอยู่มากบริเวณชายฝั่งตะวันตกคอนเหนือ และในเขตลุ่มแม่น้ำอะเมซอน นอกจากนี้ยังมีแร่ทองแดง เงิน ทองคำ เหล็ก และสังกะสี ตลอดจนทรัพยากรด้านป่าไม้อีกเป็นจำนวนมาก

แหล่งรายได้สำคัญของประเทศเปรู มาจากการส่งออกแร่ธาตุ ผลิตภัณฑ์เกษตร และผลิตผลจากการประมง โดยที่เปรูมีกำลังแรงงานประมาณร้อยละ 35 อยู่ในสาขาการเกษตร และพื้นที่ชายฝั่งเกือบทั้งหมดถูกใช้ในการปลูกพืชเพื่อการส่งออก ส่วนพื้นที่เขตอื่น ๆ จะใช้ในการปลูกพืชเพื่อการบริโภคภายในประเทศ ผลิตภัณฑ์เกษตรที่สำคัญที่สุดก็คืออ้อย รองลงมาได้แก่มันฝรั่ง ข้าวเจ้า ข้าวโพด ฝ้าย กาแฟ และข้าวสาลี นอกจากนี้เปรูยังมีการเลี้ยงปศุสัตว์ อาทิ วัว แกะ แพะ สุกร และไก่เป็นจำนวนมากอีกด้วย ส่วนในด้านการประมงนั้นเปรูจัดได้ว่าเป็นประเทศที่สามารถผลิตปลาป่นซึ่งเป็นวัตถุดิบสำคัญในการผลิตอาหารสัตว์ได้มากที่สุดในโลก

เปรูยังเป็นประเทศที่มีต้นซินโคนา(Cinchona) ซึ่งใช้สำหรับทำยาควินินในการรักษาไข้มาลาเรียอยู่มากที่สุด และเป็นประเทศที่สามารถผลิตทองแดงได้มากที่สุดในโลกอีกด้วย

ยุคอาณานิคม

ประเทศเปรูเป็นที่ตั้งของศูนย์กลางอาณาจักรอินคาในอดีต ซึ่งครอบคลุมดินแดนกว้างขวางเกือบตลอดทวีปอเมริกาใต้ในช่วงระหว่างปี 1100 ถึง 1500 ความมั่งคั่งของอาณาจักรอินคาซึ่งร่ำรวยไปทั่ว ดึงดูดใจให้นักสำรวจชาวสเปนบุกขึ้นค้นหาอาณาจักรแห่งนี้ และในปี 1532 กองกำลังสเปนซึ่งนำโดย Francisco Pizarro ก็สามารถเข้ายึดครองอาณาจักรอินคาได้สำเร็จ และตั้งเมืองลิมาขึ้นเป็นศูนย์กลางของการปกครองซึ่งจัดตั้งขึ้นเป็นเขตรัฐอุปราชเปรู(Viceroyalty of Peru)

การเรียกร้องเอกราชและการก่อตั้งประเทศ

ในปี 1780 ชาวอินคาประมาณ 60,000 คนได้รวมกำลังกันขึ้นต่อต้านการปกครองของสเปน แต่ประสบความสำเร็จเพียงระยะเวลาไม่นานก็ถูกกองทัพสเปนซึ่งมีอาวุธเหนือกว่ากวาดล้างและประหารผู้ร่วมก่อการไปนับพันคน แม้กระนั้นก็ตามชาวอินคาที่ยังคืนรนต่อผู้เพื่อเอกราชอีกหลายครั้งแต่ไม่ประสบความสำเร็จ

การปกครองอย่างกดขี่ของสเปน ได้ทำให้เกิดความไม่พอใจในหมู่ชาวสเปนที่เกิดในอาณานิคมด้วย เพราะคนเหล่านี้ได้รับการปฏิบัติไม่เท่าเทียมกับชาวสเปนที่เกิดในยุโรป(Peninsulares) และในที่สุดชาวสเปนที่เกิดในอาณานิคม(Creole)ซึ่งมีการศึกษาและทรัพย์สินสนับสนุน ก็กลายเป็นผู้นำขบวนการต่อต้านการปกครองของสเปนที่สำคัญ

ด้วยความช่วยเหลือจากอาร์เจนตินาซึ่งประสบความสำเร็จในการประกาศเอกราชจากสเปนมาก่อน ทำให้กองกำลังของสเปนถูกผลักดันออกไปจากเปรูในปี 1821 แต่หลังจากประกาศอิสรภาพแล้วเปรูก็ยังคงต่อสู้กับกองทัพสเปนต่อมาอีกระยะหนึ่ง โดยมีนักต่อสู้เพื่อเอกราชคนสำคัญชาวอาร์เจนตินาคือ Simon Bolívar ให้ความสนับสนุน

อย่างไรก็ตาม เมื่อสเปนล่าถอยไปหมดแล้ว โบลิเวียซึ่งในยุคนั้นยังเป็นส่วนหนึ่งของเขตรัฐเปรู(เรียกกันว่าเปรูตอนบนหรือ Upper Peru) ได้เข้าร่วมอำนาจการปกครองเปรูเข้าไว้ด้วยกัน โดยก่อตั้งเป็นรูปของสมาพันธรัฐที่ประกอบด้วย เปรูและโบลิเวีย แต่การปกครองในลักษณะมีอยู่ได้เพียง 3 ปี เปรูก็สามารถแยกตัวออกมาเป็นประเทศอิสระในที่สุด

ในปี 1864 เปรูต้องทำสงครามกับสเปนอีกครั้งหนึ่งเพื่อแย่งกรรมสิทธิ์ในเกาะ Chincha ซึ่งอยู่ทางฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิก ทั้งนี้เพราะเกาะนี้อุดมด้วยมูลนก guano ซึ่งเป็นแหล่งธาตุไนเตรต สงครามครั้งนั้นเป็นการร่วมมือกันระหว่างเปรู ชิลี เอกวาดอร์ และโบลิเวีย ซึ่งประสบชัยชนะสามารถขับไล่สเปนไปได้ในปี 1866 แต่หลังจากนั้นเปรูก็เกิดข้อพิพาทเรื่องเขตแดนกับชิลีจนเกิดสงครามระหว่างกันในปี 1879 ที่เรียกกันว่า "สงครามแห่งแปซิฟิก" อันเป็นสงครามที่สร้างความสูญเสียให้แก่เปรูเป็นอันมาก

9. ประเทศอุรุกวัย(Uruguay)

สภาพทั่วไป

อุรุกวัยเป็นสาธารณรัฐที่อยู่บริเวณตอนกลางของทวีปอเมริกาใต้ โดยเป็นประเทศที่มีขนาดเล็กที่สุด พรมแดนทางเหนือของอุรุกวัยติดต่อกับบราซิล ทางตะวันออกเป็นบราซิลและมหาสมุทรแอตแลนติก ทางใต้เป็นแม่น้ำลาปลาตา(Rio de la Plata)

และมหาสมุทรแอตแลนติก ส่วนทางตะวันตกเป็นอาร์เจนตินา อาณาเขตรวมของประเทศ
ประมาณ 176,215 ตารางกิโลเมตร มีกรุง มอนเตวิเดโอ(Montevideo) เป็นเมืองหลวง และ
เมืองท่าสำคัญ อุรุกวัยเป็นประเทศที่มีทรัพยากรการเกษตรที่อุดมสมบูรณ์ และแม่
น้ำสายหลักของประเทศคือแม่น้ำอุรุกวัย เป็นแหล่งผลิตไฟฟ้าจากพลังน้ำที่สำคัญ

ประชากรส่วนใหญ่ของอุรุกวัยเป็นคนเชื้อสายยุโรป ซึ่งเดินทางมาจากสเปน
และอิตาลี และมีอีกส่วนหนึ่งที่มาจากฝรั่งเศส บราซิล และอาร์เจนตินา ส่วนพวกถูกครึ่ง
ระหว่างคนผิวขาวกับอินเดียนพื้นเมืองมีเพียงประมาณร้อยละ 5-10 ในขณะที่พวก
อินเดียนพื้นเมืองดั้งเดิมนั้นไม่มีอยู่เลย

อุรุกวัยเป็นประเทศเกษตรกรรม ซึ่งมีการเลี้ยงวัวเป็นกิจกรรมหลักทาง
เศรษฐกิจ โดยที่กว่าร้อยละ 40 ของมูลค่าสินค้าออกแต่ละปี จะอยู่ในรูปของเนื้อสัตว์ ขน
สัตว์ และหนัง ส่วนด้านการปลูกพืชนั้นมีพืชหลักคือ ฮ็อยและหัวบีท(beer)ซึ่งใช้ทำน้ำตาล
นอกจากนั้นก็เป็นข้าวสาลี ข้าวเจ้า มันฝรั่ง ข้าวฟ่าง และข้าวโพด เป็นต้น

กิจกรรมเศรษฐกิจด้านเหมืองแร่ที่สำคัญก็คือการขุดหิน ส่วนด้านอุตสาหกรรม
กรรมนั้นแม้ว่ารัฐบาลจะสนับสนุนการพัฒนา แต่ก็ยังไม่ก้าวหน้าไปมากนัก โดยมีอุตสาหกรรม
ที่สำคัญคือ การทอผ้า(ทั้งผ้าขนสัตว์ ผ้าฝ้าย และผ้าใยสังเคราะห์) และอุตสาหกรรม
การแปรรูปอาหาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื้อวัว

การค้าระหว่างประเทศมีบทบาทอย่างมากต่อเศรษฐกิจของอุรุกวัย โดยสิน
ค้าออกที่สำคัญของอุรุกวัยได้แก่ ผ้าและเสื้อผ้าสำเร็จรูป เนื้อสัตว์ ปลา ข้าวเจ้า และหนัง
สัตว์ ส่วนสินค้าเข้าที่สำคัญประกอบด้วย วัตถุดิบสำหรับอุตสาหกรรม เชื้อเพลิง ผลิตภัณฑ์
เคมีและยา ฯลฯ

หน่วยเงินตราหลักของอุรุกวัยคือ เปโซ(Peso) ซึ่งแบ่งเป็นหน่วยย่อยได้ 100
เซนตาซิมอส(Centésimos)

ยุคอาณานิคม

บริเวณที่ตั้งของอุรุกวัยปัจจุบันนั้น ถูกสำรวจพบเป็นครั้งแรกในปี 1510 โดย Juan Diaz de Solis นักสำรวจชาวสเปน ซึ่งหลังจากนั้นไม่นานก็ถูกชาวอินเดียนพื้นเมืองสังหาร ความพยายามจะตั้งถิ่นฐานและอาณานิคมบริเวณนี้ ประสบปัญหาจากคนพื้นเมืองที่ดูร้ายเป็นเหตุให้ไม่มีการก่อตั้งอาณานิคมหรือเขตการปกครองใดขึ้นในบริเวณนี้ในช่วงศตวรรษที่ 16

ในระหว่างปี 1680-1683 ชาวโปรตุเกสในอาณานิคมที่บราซิลได้เข้ามาตั้งถิ่นฐานหลายแห่งในเขตของสเปน แถบแม่น้ำ ริโอเดตาปตาตา ตรงข้ามเมือง Buenos Aires ในอาณานิคมอาร์เจนตินา โดยที่สเปนไม่ได้ขัดขวาง จนถึงปี 1723 หลังจากนั้นสเปนจึงได้หาทางสกัดกั้นการบุกรุกของโปรตุเกส ด้วยการตั้งเมือง Montevideo ขึ้นในปี 1814 แต่ไม่นานนักฝ่ายโปรตุเกสในบราซิลก็ได้เข้ามายึดครองดินแดนอุรุกวัยได้สำเร็จในปี 1821 และผนวกเข้าเป็นส่วนหนึ่งของบราซิล

การเรียกร้องเอกราชและการก่อตั้งประเทศ

ในปี 1825 กลุ่มต่อต้านสามารถต่อสู้เรียกร้องเอกราชได้สำเร็จ และต่อมาด้วยความช่วยเหลือของอาร์เจนตินา ก็ทำให้บราซิลยอมรับรองความเป็นเอกราชของอุรุกวัยอย่างเป็นทางการในปี 1828

หลังจากการก่อตั้งเป็นสาธารณรัฐในปี 1830 อุรุกวัยก็ถูกแบ่งแยกออกเป็น 2 ฝ่าย และเกิดสงครามกลางเมืองขึ้น อันเนื่องมาจากความขัดแย้งระหว่างกลุ่มผู้นำในการ

เรือรื่องเอกราชที่แบ่งเป็นกลุ่ม Blancos ซึ่งหนุนหลังโดยอาร์เจนตินา กับกลุ่ม Colorados ซึ่งหนุนหลังโดยบราซิล สงครามกลางเมืองยุติลงโดยกลุ่ม Colorados สามารถเข้ายึดอำนาจปกครองไว้ได้ในช่วงปี 1865-70

ในช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 กลุ่ม Blancos และ Colorados ได้เปลี่ยนจากการต่อสู้ด้วยกำลังทหาร มาเป็นการตั้งพรรคการเมืองขึ้นต่อสู้กันทางการเมือง โดยกลุ่ม Blancos ได้ตั้งพรรคอนุรักษนิยม (Conservative) ซึ่งสามารถหาคะแนนเสียงได้ดีจากชนชนบทส่วนใหญ่ และพวกเคร่งศาสนา ส่วนกลุ่ม Colorados ได้ตั้งพรรคก้าวหน้า (Progressive) ซึ่งได้เสียงสนับสนุนส่วนใหญ่จากชนชั้นกลางในเมืองขึ้น

10. ประเทศเวเนซุเอลา (Venezuela)

สภาพทั่วไป

เวเนซุเอลาเป็นสาธารณรัฐในอเมริกาใต้ ซึ่งมีเขตแดนทางเหนือติดทะเลแคริบเบียนและมหาสมุทรแอตแลนติก ทางตะวันออกติดต่อกับกัวยาไคว ทางใต้ติดกับบราซิล และทางตะวันตกติดต่อกับโคลัมเบีย อาณาเขตของประเทศมีพื้นที่รวม 912,050 ตารางกิโลเมตร นอกจากอาณาเขตบนพื้นแผ่นดินใหญ่ของทวีปแล้วอาณาเขตของเวเนซุเอลายังรวมถึงเกาะอีก 72 เกาะในทะเลแคริบเบียนด้วย เวเนซุเอลามีกรุงคารากัส (Caracas) เป็นเมืองหลวง ศูนย์กลางการเงิน การค้า และเป็นเมืองใหญ่ที่สุดของประเทศ ส่วนเมืองที่ใหญ่เป็นอันดับสองคือ Maracaibo ซึ่งเป็นเมืองอุตสาหกรรมปิโตรเลียม ทรัพยากรธรรมชาติ

เวเนซุเอลามีแร่ธาตุมากมายที่สำคัญก็คือ ปิโตรเลียม ก๊าซธรรมชาติ bauxite ทองคำ เหล็ก ทองแดง สังกะสี ตะกั่ว และเพชร นอกจากนั้นก็ยังมีการขุดพบไม้ซึ่งครอบคลุมอาณาเขตถึงประมาณ 35% ของพื้นที่ประเทศอีกด้วย

ประมาณ 65% ของประชากรเวเนซุเอลาเป็นพวกที่เรียกกันว่า Mestizos ซึ่งก็คือถูกผสมระหว่างคนผิวขาวกับคนพื้นเมือง ส่วนอีกราว 20% เป็นคนผิวขาวที่มีบรรพบุรุษมาจากยุโรป ที่เหลือเป็นคนผิวดำและคนอินเดียนพื้นเมือง

เวเนซุเอลา เป็นประเทศที่ประชากรมีมาตรฐานการครองชีพสูงสุดในกลุ่มประเทศละตินอเมริกา โดยในช่วงปลายทศวรรษ 1980 รายได้ต่อหัวของประชากรเวเนซุเอลาอยู่ในระดับสูงกว่า 3,200 เหรียญสหรัฐฯ ทั้งนี้เนื่องจากมีอุตสาหกรรมปิโตรเลียมเป็นหลักสำคัญของเศรษฐกิจ อย่างไรก็ตาม รัฐบาลเวเนซุเอลาก็มีนโยบายที่จะกระจายชนิดของอุตสาหกรรมให้หลากหลายออกไปในระยะยาว และได้เข้ามามีบทบาททั้งในการควบคุมและส่งเสริมอุตสาหกรรมหลายชนิด ตลอดจนเข้ามากำหนดสิ่งสูงใจในสาขาที่ต้องการเร่งให้เกิดการขยายตัวด้วย

ในด้านเกษตรกรรมนั้น รัฐบาลเวเนซุเอลาได้ออกกฎหมายปฏิรูปการเกษตรในปี 1960 โดยมุ่งที่จะขยายและกระจายชนิดของผลผลิตให้หลากหลายยิ่งขึ้น ในสาขาเกษตรกรรมนี้มีการจ้างแรงงานประมาณ 14% ของการจ้างงานรวมในช่วงปลายทศวรรษ 1980 และมีส่วนในการสร้างผลผลิตรวมของชาติประมาณ 6% โดยพืชสำคัญของประเทศ ได้แก่ อ้อย(ผลิตได้ 6.9 ล้านตันในปี 1990) ถั่วเหลือง(1.2 ล้านตัน) ข้าวโพด(1 ล้านตัน) นอกจากนี้ก็มี ข้าวเจ้า ข้าวฟ่าง มันสำปะหลัง และส้ม เป็นต้น

ในด้านการเลี้ยงสัตว์นั้น ส่วนใหญ่อยู่ที่เมือง Llanos และทางตะวันออกของทะเลสาบ Maracaibo ซึ่งในช่วงต้นทศวรรษ 1990 มีการเลี้ยงวัวประมาณ 13.3 ล้านตัว หมู 2.9 ล้านตัว แพะ 1.5 ล้านตัว และไก่ประมาณ 57 ล้านตัว

สำหรับในด้านการป่าไม้แม้เวเนซุเอลาจะมีป่าไม้มาก แต่การตัดไม้มาทำประโยชน์ยังพัฒนาไปน้อยในช่วงปลายทศวรรษ 1980 เนื่องจากยังไม่สามารถเข้าไปถึงเขตที่เป็นป่าไม้ส่วนใหญ่ได้ โดยในช่วงนั้นมีการตัดไม้มาใช้ประโยชน์ประมาณปีละ 1.3 ล้านลูกบาศก์เมตร เพื่อเป็นเชื้อเพลิง ก่อสร้าง ทำเฟอร์นิเจอร์ และในอุตสาหกรรมกระดาษ

เวเนซุเอลามีแหล่งประมงที่สำคัญ และมีสัตว์น้ำหลากหลายประเภทที่ถือว่าเป็นสัตว์เศรษฐกิจ ได้แก่ กุ้ง ปลาชุกุน่า และปลาซาร์ดีน ปริมาณการจับสัตว์น้ำของเวเนซุเอลาในช่วงปลายทศวรรษ 1980 ตกประมาณ 290,000 ตันต่อปี

เวเนซุเอลามีแหล่งปิโตรเลียมสำคัญอยู่บริเวณที่ราบลุ่มเขตทะเลสาป มาราไกโบ(Maracaibo) และภาคตะวันออกของประเทศ โดยที่ปิโตรเลียมมีบทบาทสำคัญที่สุดต่อเศรษฐกิจของประเทศ จากการที่น้ำมันเป็นแหล่งรายได้เงินตราต่างประเทศถึงกว่าร้อยละ 80 และในช่วงปลายทศวรรษหลังปี 1980 เวเนซุเอลาจัดได้ว่าเป็นประเทศผู้ผลิตน้ำมันรายใหญ่ที่สุดรายหนึ่งของโลก โดยผลิตได้ประมาณ 665 ล้านบาเรลต่อปี น้ำมันส่วนใหญ่จะส่งออกไปก้นที่เกาะAntilles ซึ่งเป็นอาณานิคมของเนเธอร์แลนด์

นอกจากน้ำมันแล้ว เวเนซุเอลายังเป็นผู้ผลิตเกษตรกรรมชาติรายใหญ่ของโลก และมีแร่ธาตุที่สำคัญทางเศรษฐกิจอีกมากมาย อาทิ แร่เหล็ก ถ่านหิน พลาตินัม ทองแดง ฟอสเฟต โททาเนียม เป็นต้น

ในด้านของอุตสาหกรรมนั้น นับแต่ต้นทศวรรษหลังปี 1960 เวเนซุเอลาได้ให้ความสำคัญลำดับสูงต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศ โดยมีอุตสาหกรรมที่สำคัญคือ ผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม เหล็กกล้า อลูมิเนียม ปูนซีเมนต์ ยางรถยนต์ รถยนต์ อาหารแปรรูป เครื่องดื่ม เสื้อผ้า และผลิตภัณฑ์ไม้

สินค้าออกสำคัญของเวเนซุเอลาคือปิโตรเลียม และผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม ซึ่งรวมกันมีมูลค่ากว่าร้อยละ 80 ของมูลค่าสินค้าออกทั้งหมด ซึ่งมีประมาณปีละ 10.2 พันล้านเหรียญสหรัฐ ในช่วงทศวรรษหลังปี 1980 ส่วนสินค้าเข้าที่สำคัญนั้นได้แก่ เครื่องจักร อุปกรณ์การขนส่ง ผลิตภัณฑ์เคมี และอาหาร โดยมีมูลค่านำเข้าประมาณ 1.6 พันล้านเหรียญสหรัฐ ประเทศคู่ค้าที่สำคัญของเวเนซุเอลาได้แก่ สหรัฐฯ เกาะAntilles ของเนเธอร์แลนด์ ญี่ปุ่น ไคติมเบียม อิตาลี เป็นต้น

ยุคอาณานิคม

โคลัมบัสเป็นผู้ที่สำรวจพบแนวชายฝั่งของเวเนซุเอลาปัจจุบันเป็นคนแรกในปี 1498 แต่การก่อตั้งอาณานิคมขึ้นนั้นเริ่มในปี 1520 โดยที่เมืองใหญ่และสำคัญเช่นกรุง Caracas นั้นก่อตั้งในปี 1567

ในช่วงแรกของการปกครอง อาณานิคมแห่งนี้ถูกแบ่งออกเป็น 2 ส่วน โดยส่วนหนึ่งอยู่ใต้การปกครองของรัฐอุปราชแห่งเปรู (Viceroyalty of Peru) ในขณะที่อีกส่วนหนึ่งเป็นเขตออเดียนซิอา (Adiencia) ของ Santo Domingo ต่อมาในปี 1717 จึงได้มีการกำหนดเขตการปกครองขึ้นใหม่สำหรับปกครองเวเนซุเอลาโดยตรงคือ เขตรัฐอุปราชนิวกรานาดา (Viceroyalty of New Granada)

การเรียกร้องเอกราชและการก่อตั้งประเทศ

ในปี 1728 รัฐบาลสเปนได้ให้สัมปทานแก่บริษัท Guipuzcoana เจ้าผูกขาดการค้าในเขตรัฐอุปราชนิวกรานาดา (เวเนซุเอลา) โดยที่บริษัทแห่งนี้มีการตรวจตราควบคุมชายฝั่ง ป้องกันการลักลอบทำการค้ากับต่างชาติอย่างเข้มงวด เป็นผลให้ประชากรผู้อยู่อาศัยในเขตนี้ไม่พอใจที่ต้องซื้อสินค้าราคาแพงจากสเปนเพียงอย่างเดียว และสินค้าก็ยังขาดแคลนด้วย ซึ่งความไม่พอใจนี้ได้นำไปสู่การก่อความไม่สงบทางการเมืองภายในอาณานิคมขึ้น และเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียกร้องเอกราช จากสเปนในที่สุด

การต่อสู้เพื่อให้หลุดพ้นจากอำนาจของสเปนอย่างจริงจัง เริ่มดำเนินการในปี 1810 โดยมี Simon Bolívar และ Francisco de Miranda เป็นผู้นำคนสำคัญ จนสามารถประกาศเอกราชขึ้นอย่างเป็นทางการในปี 1811 และต่อมาในปี 1819 จึงได้มีการสถาปนาประเทศใหม่ขึ้นใช้ชื่อว่าสาธารณรัฐ Gran Colombia (อาณาเขตประกอบด้วยประเทศเวเนซุ

เอลา โคลัมเบีย และเอกวาดอร์) อย่างไรก็ตามกว่าที่จะผลักดันกองทัพสเปนออกไปได้อย่างแท้จริง ก็เป็นถึงในปี 1821

ในปี 1829 การรวมตัวเป็นสาธารณรัฐ Gran Colombia สิ้นสุดลงเพราะ โคลัมเบียและเอกวาดอร์ ได้แยกตัวออกไปเป็นประเทศใหม่ ส่วนที่เหลือจึงสถาปนาเป็นประเทศใหม่ขึ้น โดยใช้ชื่อว่า สหรัฐเวเนซุเอลา (The United States of Venezuela)